

Arrest

**nr. 67 098 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2011 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2008 is verzoekster toegekomen in het Rijk. Zij was in het bezit van een visum voor kort verblijf. Zij is in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 24 september 2008.

Op 10 december 2008 is verzoekster opnieuw toegekomen in het Rijk. Zij was in het bezit van een visum voor kort verblijf. Zij is in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 9 maart 2009.

Op 17 augustus 2009 is verzoekster gehuwd met de heer S.C., van Belgische nationaliteit, te Mechelen.

Op 19 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenote van de heer S.C., van Belgische nationaliteit. Op 9

oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 38 115 van 3 februari 2010 het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen.

Op 4 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 21 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner van een duurzame relatie, in functie van de heer C.T. Op 18 mei 2011 dienen verzoeksters kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 23 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 21.02.2011 door A., T., geboren te (...), op (...) en van Russische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals 'vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door het KB van 05.07.2010). Ondanks het feit dat betrokkene reeds op 12.12.2009 voor het eerst als gezinslid/niet verwant staat ingeschreven bij haar partner, blijkt uit een geheel van feiten dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie, maar dat betrokkene enkel uit is op een verblijfsvoordeel dat verbonden is aan de staat van geregistreerde partner.

Onze dienst kreeg immers deze 'klikbrief over betrokkene doorgespeeld:

“Geachte, waarom ik jullie dit schijf is eens om jullie aan te tonen hoe laks het asiel en immigratiebeleid is in dit land. Gisteren heb ik met het meisje waar ik samen mee woon een samenlevingskontraat ondertekend. Zij is van Russische origine en is al meer dan een jaar half in België. Zij was eerst getrouwd met een andere belg maar is het al na twee dagen afgetrapt, resultaat, een schijnhuwelijk.

Daarvoor had ze al éénmaal het bevel gekregen om het belgisch grondgebied te verlaten. Dan is ze samen met een gewikte advocaat op een asiel procedure gegaan, dat is ook afgewezen en daar heeft ze dan weer het bevel gekregen om te vertrekken. Nu zit ze in de procedure voor medische redenen, zo gezegd is ze depressief (mijn botten 'depressief) normaal moet daar een opvolging van komen, maar ja, dit is België langzaam. Nu heb ik dus een samenlevingskontraat getekend en u zal waarschijnlijk wel afvragen waarom. Wel, heel eenvoudig, zo kan ik aantonen dat dit heel gemakkelijk is om in België te blijven. Ik weet zeker dat ze na vijf maanden de nodige verblijfsdocumenten zal hebben zonder enig onderzoek. Ik weet ook dat ze éénmaal de nodige documenten het niet lang zal duren voor ze hier zal weg zijn en naar het ocmw zal lopen, dat heeft ze trouwens al geprobeerd maar heeft op aanraden van vrienden maar terug gekeerd omdat ze inzag dat dit niet gunstig zou zijn voor haar dossier.

Dit was zo ongeveer mijn mening, wat u hier leest is wel degelijk de waarheid, als u dit wilt onderzoeken is het heel eenvoudig, u heb mijn naam.

Met vriendelijke groeten, T.”

Zelfs indien van de goede intenties van betrokkene zou kunnen uitgegaan worden, blijkt uit dit relaas dat er geen sprake is van een liefdesrelatie tussen beiden. Het lijkt immers zeer onwaarschijnlijk dat iemand op een dergelijke manier zou praten over diegene met wie hij/zij een duurzame levensgemeenschap wenst uit te bouwen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene inderdaad reeds eerder gehuwd was met een Belg en op basis van dit huwelijk een poging deed om een verblijfsrecht te verkrijgen. Vlak na de woonstcontrole verliet betrokkene echter het echtelijk dak en legde haar ex-echtgenoot een klacht schijnhuwelijk neer bij de politie. Op basis hiervan werd het verblijfsrecht op 09.10.2009 aan betrokkene geweigerd.

Betrokkene diende eveneens een aanvraag procedure 9ter in, die in maart 2011 ongegrond werd verklaard.

Uit dit alles blijkt dat betrokkene alle mogelijke procedures probeert te (mis)(ge)bruiken om een verblijfsvoordeel in België te bekomen en dat er tussen haar en de persoon waarmee ze een wettelijke samenwoning heeft ondertekend, geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

Op 23 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor elk van de kinderen van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 29 juni 2011 wordt verzoekster ter kennis gebracht van de bevelen tot terugbrenging van haar kinderen (bijlage 38). Tegen deze beslissingen is een afzonderlijk annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het recht op verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat de verwerende partij oordeelt dat er niet op afdoende wijze wordt bewezen dat er tussen betrokkenen een duurzame en stabiele relatie is, hierbij verwijzend naar een 'klikbrief' die verwerende partij ontving, zijnde een brief uitgaand van de heer C., die stelt een samenlevingscontract te hebben getekend met verzoekster enkel en alleen om aan te tonen dat het heel gemakkelijk is om in België te blijven.

Terwijl de heer C., op heden nog steeds de partner van en samenwonend met verzoekster, die thans via verzoekster met deze beslissing wordt geconfronteerd, volledig uit de lucht valt en stelt helemaal niets met deze brief te maken te hebben.

Aangezien er dus iemand anders deze brief in naam van de heer C. moet hebben geschreven, heeft de heer C. op 19.07.2011 klacht neergelegd tegen onbekenden, doch intussen is het kwaad natuurlijk geschied en zit verzoekster thans met deze negatieve beslissing.

Het is dan ook volledig in strijd met het recht op verdediging dat er een beslissing wordt genomen op grond van een brief, zonder dat verzoekster daar vooraf mee geconfronteerd werd en dus de kans heeft gekregen om daar samen met de heer C. op te reageren.

Overigens zit deze brief ook thans niet in het administratief dossier van verwerende partij, en leert telefonische contactname met verwerende partij dat deze brief niet kan worden vrijgegeven want 'geheim' is. Dat er een beslissing wordt genomen op grond van informatie die niet eens wordt vrijgegeven, is allerminst serieus te noemen!

In elk geval is de verwerende partij op een onzorgvuldige en onredelijke manier tewerk gegaan, door deze 'klikbrief, waarop haar beslissing integraal gesteund is, niet verder te gaan onderzoeken.

De verwerende partij toont immers niet aan dat zij de oorsprong van deze brief heeft nagegaan/laten nagaan, of dat zij de heer C. en mensen uit de omgeving van de heer C. en verzoekster heeft ondervraagd/laten ondervragen.

Indien verwerende partij dit wel had gedaan, had zij ongetwijfeld tot het besluit gekomen dat deze brief vals is en dat er tussen de heer C. en verzoekster wel degelijk een duurzame en stabiele relatie is.

Zoals gezegd woont verzoekster reeds sinds 23.11.2009 (officieel sinds 12.12.2009) samen met de heer C., zijnde aldus reeds meer dan anderhalf jaar, en is er tussen hen wel degelijk een liefdesrelatie, waarbij zij allebei de bedoeling hebben om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen, waarvan indien nodig meerdere personen uit hun omgeving kunnen getuigen.

Er kan hierbij ook verwezen worden naar de verslagen van samenwoning die in het administratief dossier zitten en die onbetwistbaar positief zijn. Niet alleen stelt de wijkinspecteur dat alles aanwezig is dewelke erop wijst dat betrokkenen samenwonen, maar ook dat het buurtonderzoek positief is en dat deze personen hem goed gekend zijn.

De verwerende partij dient trouwens eens uit te leggen welk belang de heer C. erbij zou hebben om, indien hij werkelijk deze brief zou geschreven hebben, voort met verzoekster te blijven samenwonen en zelfs klacht neer te leggen bij de politie?

De verwerende partij heeft dan ook volkomen onterecht geoordeeld dat niet afdoende bewezen werd dat er tussen betrokkenen een duurzame en stabiele relatie is.

Minstens kon zij niet tot dit besluit komen enkel en alleen op basis van een 'klikbrief' waarrond niet het minste onderzoek is gebeurd.

Doordat de verwerende partij verder ook stelt dat verzoekster alle mogelijke procedures probeert te (mis)(ge)bruiken om een verblijfsvoordeel in België te bekomen, hierbij verwijzend naar haar eerder huwelijk met een Belg en de klacht van haar ex-echtgenoot omwille van schijnhuwelijk, en naar haar aanvraag procedure 9ter.

Terwijl verzoekster ten stelligste ontkent dat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn geweest.

Verzoekster is destijds wel degelijk uit liefde gehuwd met de heer C., maar tot haar eigen spijt diende zij vast te stellen dat zij geenszins gelukkig was met de heer C..

Nog vòòr zij haar verblijfsrecht op grond van dit huwelijk had gekregen, is zij dan ook weggegaan van de heer C. en heeft zij later initiatief genomen tot het opstarten van een echtscheidingsprocedure.

Een dergelijk handelen strookt geenszins met het handelen van iemand die uit is op een schijnhuwelijk, die pas na het bekomen van een (definitief) verblijfsrecht een einde zou stellen aan het huwelijk.

Er is overigens ook op geen enkele manier juridisch vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk zou zijn gegaan.

Tot slot kan het verzoekster ook geenszins ten kwade geduid worden dat zij een aanvraag procedure 9ter heeft ingediend, dit omwille van de medische problemen die zij destijds had.

Ook bij de beoordeling van deze elementen is de verwerende partij niet op een redelijke manier tewerkgegaan."

2.2 Het wordt niet betwist dat verzoekster op 21 februari 2011 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name van de partner met wie zij een samenlevingscontract heeft afgesloten.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongetrouwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Uit voormeld artikel blijkt dat het aan de aanvrager toekomt om onder meer een duurzame en stabiele relatie aan te tonen die al minstens een jaar duurt.

Verzoekster wijst erop dat zij en haar partner tot op heden nog samenwonen. De Raad merkt echter op dat het enkele feit van nog steeds samen te wonen niet volstaat om bezwarende elementen in verband met het duurzame en stabiele karakter van de relatie te weerleggen. Verzoekster verwijst naar het positief samenwoonstverslag van de wijkinspecteur. De Raad merkt op dat de woonstcontrole van de wijkinspecteur uitsluitel kan geven over het samenwonen van betrokkenen doch niet noodzakelijk over het duurzame en stabiele karakter van de relatie. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het 'samenwonen' van betrokkenen niet wordt betwist aangezien in de beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster reeds op 12 december 2009 als niet verwant gezinslid staat ingeschreven bij haar partner. Verweerder oordeelt echter dat uit het geheel van de feiten blijkt dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie. In eerste instantie verwijst verweerder hiervoor naar de 'klikbrief' die hem is doorgespeeld.

Verzoeksters partner betwist dat deze klikbrief van hem afkomstig is en heeft op 19 juli 2011 klacht ingediend tegen onbekenden. Verzoekster stelt dat deze brief niet in het administratief dossier zit. Zij stelt dat verweerder weigert deze informatie vrij te geven.

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de 'klikbrief' zich weldegelijk bevindt in het administratief dossier. Verzoekster kan op eenvoudig verzoek inzage krijgen van de stukken van het dossier. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken in bijlage van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster of haar advocaat, in het kader van de wet op de openbaarheid van bestuursdocumenten, inzage of een afschrift van de betreffende documenten heeft

aangevraagd. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij uitdrukkelijk om inzage heeft verzocht en geen toegang heeft gekregen tot de stukken van haar dossier.

Waar verzoekster verwijst naar de 'klacht tegen onbekenden' ingediend door haar partner tegen de 'klikbrief' merkt de Raad op dat deze klacht dateert van 19 juli 2011. Verweerder kon geen rekening houden met deze klacht nu de bestreden beslissing is genomen op 23 juni 2011 en hij er bijgevolg onmogelijk kennis van kon hebben.

Verzoekster verwijt verweerder dat zij niet de kans te heeft gekregen om te reageren op deze klikbrief middels een confrontatie met deze brief, waardoor haar recht op verdediging is geschonden. Verder verwijt zij verweerder dat hij de 'klikbrief' niet heeft onderzocht en de oorsprong van de brief niet is nagegaan. Hij heeft haar, haar partner en de mensen uit de omgeving niet ondervraagd of laten ondervragen. Verweerder is aldus op een onzorgvuldige en onredelijke manier tewerk gegaan.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). De Raad stelt vast dat de 'klikbrief' zich bevindt in het administratief dossier. Dit stuk bevat geen enkele aanwijzing die de waarachtigheid van het e-mail bericht in twijfel zou doen trekken. Evenmin zijn er elementen aanwezig in het dossier die doen vermoeden dat het e-mailbericht niet afkomstig zou zijn van verzoeksters partner. Te meer nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeksters partner met deze brief niet aan zijn proefstuk toe is. Op 21 september 2010 heeft verzoeksters partner zich aangemeld bij de Dienst Vreemdelingen van de stad Kortrijk en bezwarende elementen verklaard over verzoekster. Bovendien vindt de inhoud van de klikbrief steun in de feiten en wordt de inhoud bevestigd door de stukken in het dossier. Gelet op de inhoud van het e-mailbericht, in samenhang met de gegevens en feiten in het administratief dossier was er voor verweerder geen enkele reden om de oorsprong van de brief na te gaan en verzoekster, haar partner en de mensen uit de omgeving te 'ondervragen'. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster zich de vraag stelt welk belang haar partner erbij zou hebben om dergelijke brief te schrijven als hij voorts met verzoekster blijft samenwonen en zelfs klacht neerlegt bij de politie, merkt de Raad op dat het antwoord terug te vinden is in de klikbrief zelf, met name *"Wel, heel eenvoudig, zo kan ik aantonen dat dit heel gemakkelijk is om in België te blijven."*

In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder zijn besluit heeft afgeleid uit (alleen) de klikbrief. Verweerder leidt uit een geheel van feiten af dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie en dat verzoekster enkel uit is op een verblijfsvoordeel verbonden aan de staat van geregistreerde partner. Uit de klikbrief leidt verweerder af dat er geen sprake is van een "liefdesrelatie tussen beiden". Uit het gebruik van verschillende voorgaande verblijfsprocedures leidt verweerder af dat verzoekster "alle mogelijke procedures probeert te (mis)(ge)bruiken om een verblijfsvoordeel in België te bekomen (...)". Waar verzoekster betwist dat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn geweest, ondertussen uit de echt is gescheiden en haar niet kan worden verweten omwille van medische problemen een verblijfsaanvraag te hebben ingediend, beperkt verzoekster zich in het middel tot het geven van een eigen versie of verklaring voor de verschillende verblijfsprocedures, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoekster met haar grief niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt bij de beoordeling van de toepassing van artikel 40, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 40, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de verwerende partij aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden weigert mét een bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl hierboven werd uiteengezet dat er tussen verzoekster en de heer C. wel degelijk een liefdesrelatie bestaat en zij bijgevolg samen een gezinsleven hebben.

Indien verzoekster thans België zou dienen te verlaten, komt er meteen ook een einde aan het gezinsleven van verzoekster, hetgeen onmiskenbaar een schending inhoudt van art. 8 EVRM, houdende de bescherming van het recht op een gezinsleven.”

2.4 Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu zet verzoekster uiteen dat door de uitvoering van de bestreden beslissing haar gezinsleven wordt geschonden. Zij en haar partner, de heer C. hebben wel degelijk een liefdesrelatie en bijgevolg een gezinsleven.

De Raad merkt op dat het gezinsleven tussen partners in beginsel wordt vermoed. In de bestreden beslissing - die blijkens de bespreking onder het eerste middel op redelijke wijze is genomen en zonder schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet- wordt gemotiveerd dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie. Ten gevolge van de bestreden beslissing kan het gezinsleven tussen verzoekster en de heer C. aldus niet meer worden vermoed. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Verzoekster stelt dat er wel degelijk een liefdesrelatie bestaat tussen haar en de heer C. Verzoekster weerlegt de vaststellingen van de bestreden beslissing echter niet door louter te poneren dat er wel nog sprake is van een liefdesrelatie. Haar betoog is beperkt tot een loutere bewering en zij toont geen gezinsleven aan middels het bijgevoegde PV waaruit blijkt dat de heer C. een klacht indient tegen onbekenden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN